

(Αναδημοσίευση και στη Ρίζο της 15.10.89)

Του Γ. ΙΩΑΝΝΟΥ
Από την
«ΠΡΩΤΗ»

ΟΙ ΔΥΟ ΟΨΕΙΣ ΤΟΥ Κ. ΣΗΜΙΤΗ

ΑΥΓΗ 15.10.89

Του ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ο κ. Σημίτης παρουσίασε δύο όψεις, αντίθετες μεταξύ τους, μέσα σε ένα μόλις 24ωρο. Με τη μία εμφανίστηκε τιμητής και άφησε τις πόρτες ανοιχτές για μετεκλογικές εξελίξεις που θα μπορούσαν να δώσουν διεξόδους για τη διακυβέρνηση του τόπου. Η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ όμως αντέδρασε βίαια. Και ο κ. Σημίτης, στα εγκαίνια του εκλογικού του κέντρου, ανείρασε όσα εί-

χε πεί, «πριν αλέκτωρ λαλήσει τρις». Εμφανίστηκε στον Πειραιά πιο αυριανιστής από την Αυριανή.

Ο υποψήφιος κ. Σημίτης ήταν κάπως υποχρεωμένος να το κάνει αυτό. Η μόνη του ελπίδα να εκλεγεί βασίζεται στην υποστήριξη της εφημερίδας του Ταύρου.

Το μέλος του ΕΓ του ΠΑΣΟΚ κ. Σημίτης ήταν επίσης υποχρεωμένος να το κάνει αυτό. Βασίζεται στη βοήθεια του κ. Γεννηματά για να εκλεγεί που (και αυτός) έχει επιλέξει και ακολουθεί πιστά τη συμβουλή «χέρι που δεν μπορείς να το δαγκώσεις, φίλα το». Αντιμετωπίζει επί πλέον την αντιπαλότητα του κ. Λαλιώτη. Και έχει ακόμα και τον κ. Αρσένη να διεκδικεί και αυτός τη διαδοχή. Κοντά σ' αυτά να λογαριάσει κανείς ότι ο κ. Σημίτης είναι στο ΕΓ του ΠΑΣΟΚ αλλά δεν είναι στην ηγεσία του Κινήματος.

Έτσι ο κ. Σημίτης αναγκάζεται, στριμωγμένος καθώς είναι, «άλλα να λείει τη μία», άλλα την άλλη. Να εμφανίζεται τεχνοκράτης και σοβαρός στην τηλεόραση και αυριανιστής στον Πειραιά. Να τα φτιάχνει μια στιγμή με τον κ. Λαλιώτη και την άλλη να τα βρίσκει με τον κ. Γεννηματά τον οποίο ο κ. Λαλιώτης κυνηγάει όπου βρεθεί και όπου σταθεί.

Ο κ. Σημίτης είναι το ΠΑΣΟΚ. Το σημερινό ΠΑΣΟΚ. Οι ελιγμοί και οι

συμβιβασμοί όπως και οι, έστω εφήμερες, συμμαχίες είναι μέσα στο «πολιτικό παιχνίδι». Με την προϋπόθεση ότι έχουν κάποια όρια. Διατηρούν κάποια προσχήματα. Και έχουν μια ελάχιστη αποδεκτή δικαιολογία. Και ότι, ακόμα, δεν γίνονται πια αυτοί οι ελιγμοί και οι συμβιβασμοί τόσο φανερά, τόσο δημόσια, τόσο ώστε να προκαλούν.

Ίσως ακόμα ο κ. Σημίτης να διατηρεί στην πολιτική κάτι από την αξιοπρέπεια που οπωσδήποτε και αναμφισβήτητα έχει ως άτομο.

Αν δεν συνέβαινε άλλωστε αυτό δεν θα είχε πραγματικά κανένα νόημα το μήνυμα που απηύθυνε μόλις προχθές ο Συνασπισμός ανακοινώνοντας το «πρόγραμμα κυβερνητικής συμφωνίας». Σε ανθρώπους σαν τον κ. Σημίτη απευθύνεται, όσο τουλάχιστον μιλάμε για το ΠΑΣΟΚ.

Όστόσο γεγονός είναι ότι πλέον οι άνθρωποι και τα πράγματα στο ΠΑΣΟΚ έχουν φθάσει στο όριο. Προκαλούν. Απροσχημάτιστα και απροκάλυπτα. Μαζεμένοι όλοι στην πλατεία, δημόσια, μαχαιρώνονται πισώπλατα χωρίς να νοιάζονται ποιος τους βλέπει και τι σκέπτεται. Μαζεύουν αυτούς που έδωξαν, αυτούς που έβρισαν και προπηλάκισαν και τους βάζουν μπροστά, στο όνομα μιας δημοκρατικής συμπαρατάξης. Για να μεζέψουν, αυτοί, ψήφους.

Απευθύνονται στον ίδιο κόσμο, τον κόσμο τους, τους οπαδούς τους, με δυο και τρεις «γλώσσες» αλλά λένε τη μία, αλλιώς τα λένε την άλλη.

Οι άνθρωποι στο ΠΑΣΟΚ σήμερα είναι γυμνοί. Και όσοι φοράνε κάτι τι βλέπουν τους συντρόφους τους να έρχονται και να τους το τραβάνε με μανία, ώστε να γίνουν όλοι το ίδιο. Και περιφέρουν τη γύμνια τους υπερήφανα.

Δεν μπορούν όμως να ξεκολλήσουν και από όσα έχουν γίνει. Με ε-

λαττωμένο πολιτικό αισθητήριο δεν αντιλαμβάνονται αυτό που οι ίδιοι επικαλούνται: ότι δηλαδή το πολιτικό γεγονός της κάθαρσης έχει ήδη δώσει τα σημαντικά αποτελέσματα που είχε να δώσει. Και ότι ο «λαός» που τόσο πολύ επικαλούνται έχει καταλάβει πολύ καλά τι συνέβη. Και ότι ψήφισε με βάση αυτό που συνέβη, στις εκλογές του Ιουνίου. Και ότι τώρα ελάχιστα έχουν να προσδοκούν από τις καταγγελίες περί διώξεων κλπ. κλπ.

Αυτό που δεν έχουν και δεν έχουν τι να πουν πάνω σ' αυτό, είναι υποσχέσεις για το μέλλον. Γιατί όλοι γνωρίζουν ότι, έτσι όπως είναι σήμερα, στην κυβέρνηση δεν θα βρεθούν. Ούτε βέβαια μόνοι τους. Ούτε όμως και σε συνεργασία με την Αριστερά. Για να ξαναβρεθούν στην κυβέρνηση πρέπει να αλλάξουν. Ριζικά και αμετάκλητα. Να αποκτήσουν μια γλώσσα, μια υπόσταση.

Και όσο ο κόσμος έχει το αισθημα ότι ΠΑΣΟΚ και κυβέρνηση πήραν διαζύγιο, τόσο θα απομακρύνεται, αφού τίποτα άλλο δεν έχει το ΠΑΣΟΚ να του προσφέρει έτσι όπως είναι σήμερα. Ίσως σ' αυτές τις εκλογές αυτή τάση να μη φανεί με μεγάλη ένταση, να μην δημιουργηθεί ισχυρό ρεύμα. Αρκεί όμως κάτι λίγο, μια μικρή ρωγμή, για να σπάσει το φράγμα. Να γκρεμιστεί το σαθρό οικοδόμημα.

Και αυτό πρέπει να το γνωρίζει ο κ. Σημίτης. Αν θέλει να διατηρήσει ελπίδες για το μέλλον. Αν θέλει να κρατηθεί σαν «κύριος Σημίτης» στην πολιτική σκηνή και όχι ως αυριανιστής το βράδυ στον Πειραιά και τεχνοκράτης σοβαρός το πρωί στην Αθήνα. Οι είκοσι μέρες θα περάσουν. Αλλά μαζί τους θα περάσει και μια εποχή. Το φθινόπωρο θα ρίξει όλα τα φύλλα. Τα δέντρα, όπως και οι άνθρωποι, θα μείνουν εντελώς γυμνά. Στην κρίση του λαού.